

Sygn. akt III CNP 1/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa M. M. i T. M.  
przeciwko E. P. W. i Z. P.  
o wydanie nieruchomości,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 13 czerwca 2017 r.,  
na skutek skargi pozwanej E. P. W.  
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku  
Sądu Okręgowego w K.  
z dnia 28 maja 2013 r., sygn. akt II Ca (...),

**odrzuca skargę.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 maja 2013 r. Sąd Okręgowy w K. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 6 grudnia 2011 r., oddalającego powództwo M. i T. małżonków M. o wydanie nieruchomości, w ten sposób, że usunął z nieruchomości położonej w Ł. w Gminie P. pozwane Z. P. i E. P. W. oraz nakazał wydanie tej nieruchomości powodom.

W skardze o stwierdzenie niezgodności tego wyroku z prawem pozwana E. P. W. zarzuciła, że jest on niezgodny z art. 222 § 1 i art. 223 k.c., jak też narusza art. 386 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem prawnym. Jej celem jest uzyskanie prejudykatu, umożliwiającego dochodzenie roszczeń odszkodowawczych od Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej (art. 417<sup>1</sup> § 2 k.c.). Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem w orzecznictwie Sądu Najwyższego, niezgodność z prawem musi mieć charakter kwalifikowany i oczywisty. Orzeczenie niezgodne z prawem to widocznie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawnej, uchybiające ogólnie przyjętym standardom rozstrzygnięć, któremu towarzyszy rażąco błędna wykładnia lub niewłaściwe zastosowanie prawa (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, OSNC 2007, nr 11, poz. 174; z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35; z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17). Oznacza to, że podstawą uwzględnienia skargi nie może być każde uchybienie przepisom prawa, nawet jeżeli wystąpiło w toku postępowania (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2007 r., II CNP 129/07, niepubl., z dnia 29 października 2008 r., IV CNP 45/08, niepubl.).

Wyjątkowy charakter tego środka determinuje szczególne wymagania, przewidziane w przepisie art. 424<sup>5</sup> § 1 k.p.c., które traktowane są jako wymagania konstrukcyjne, a zatem takie, co do których nie istnieje możliwość sanowania. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany został pogląd, że każde z sześciu wymagań przewidzianych w art. 424<sup>5</sup> § 1 k.p.c. jest indywidualne i niezależne, a zatem każde powinno być wyraźnie wyodrębnione i wypełnione. Brak choćby jednego z nich powoduje, że skarga jest dotknięta istotną wadą, nienaprawialną w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu a limie (por. postanowienia z dnia 7 lutego 2008 r., IV CNP 223/07, niepubl.; z dnia 17 czerwca 2008 r., I BU 18/07, niepubl.; z dnia 16 października 2009 r., IV CNP 56/09, niepubl.; z dnia 5 sierpnia 2010 r., IV CNP 44/10, niepubl.; z dnia 17 sierpnia 2010 r.).

W odniesieniu do wymagania wskazanego w art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., przyjęta została w orzecznictwie jednolita wykładnia, że skarżący nie może

ograniczyć się do oświadczenia, że szkoda taka powstała, lecz musi uwiarygodnić jej rzeczywiste wystąpienie i wysokość oraz związek między zaskarżonym orzeczeniem a spowodowanymi jego wydaniem stratami. W odrębnym wywodzie prawnym skarżący powinien podać, że szkoda wystąpiła, określić jej postać, wysokość i czas powstania, a także przedstawić dowody lub inne środki zdolne uwiarygodnić powstanie szkody (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r. III CNP 5/05, z dnia 22 listopada 2005 r. I CNP 19/05, niepubl.; z dnia 31 stycznia 2006 r. IV CNP 38/05, OSNC 2006/7-8/141; z dnia 25 sierpnia 2015 r., II CNP 15/15, niepubl.).

Skarżąca nie określiła szkody i nie powołała żadnych środków mających wykazać twierdzenie o jej poniesieniu i związku z wydaniem zaskarżonego wyroku. Nie czyniło zadość temu wymaganiu wyszczególnienie orzeczeń wiążących się z przedmiotem tego wyroku bez wyjaśnienia czy, a jeśli tak, to jaki związek zachodzi pomiędzy nimi a szkodą. Nieuzyskanie przez stronę żądanej w postępowaniu sądowym ochrony prawnej nie zawsze będzie prowadzić do powstania uszczerbku majątkowego, dlatego zachodzi potrzeba podania, że w odniesieniu do tego orzeczenia doszło do powstania szkody określonego rodzaju i wysokości. Odesłanie do egzekwowanego obowiązku wydania nieruchomości, nie wypełnia tego obowiązku, nie określa charakteru i rozmiaru straty.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy odrzucił skargę na podstawie art. 424<sup>8</sup> § 1 k.p.c.